

LA TERRA DE FER PIPES

Taula de cafè. Rodona. Tres cares de senyor. Rodones. Cafè, copa i puro. El diàleg és polit i el gest d'una manipulació educada. Es tracta, no cal dir-ho, d'una viva i suculent elaboració dominical. La conversa és fluida. La veu segura, pastosa i sàvia. En el límit precís on l'ortodòxia esdevé petulància. És gent d'ací, naturalment. De pes. La que darrera taulells i despatxos llampants aguanta, segons sembla, el país.

Tarda de diumenge. Digestió «intellectual». Idees clares. El sucre es desfà en un bany maria deliciós de felicitat receptada.

...Diu que ara anirem tan bé... Les autopistes... Els trens a l'hora... El Mercat Comú... Sí, això ho portem bé... La política, sí. Ja ho crec que anirem bé... Vint milions de turistes... El sol, la simpatia, el flamenc, els «toros», el xampany a vint pessetes... És clar, home! No ho trobaràs enlloc... La terra de fer pipes... Ho ha dit la televisió.

Pausa i tos. Un glop calent. Minyó, si us plau, aquell conyac. L'estómac és ple i els botons tiven. Una mosca, persistent, volta la cara que parla. Els llavis mouen paraules velles. Les dents masteguen pensaments fàcils. La llengua transporta, de dins a fora, receptes oratòries i sentències contundents. Un estornut. Jesús i gràcies. El cambrer va i ve com un desfici blanc amb corbatí.

...Pobres italians... Estan ben llestos... Les «huelgas»... Vagues? Què vols dir?... Ah! En Pompeu Fabra. Estava d'orgues... Bé, doncs, vagues... Sigui el que sigui, ja van bé per anar a Roma!... Els francesos també. Els fets de maig. Un pur desastre... Aquí no passaria... Ho ha dit la televisió.

Figura femenina, darrera els vidres mig entelats. Orfeo admiratiu. Ball de mirades. Es dibuixa l'inici d'un mal pen-

sament. No, que és pecat. Reflexió i malenconia. Surt una ullada de sol. Totes les coses s'alcen de puntetes per escalfar-se el nas. I brillen un moment. El sol s'amaga. El senyor del costat surt amb pas de passeig.

No saben el què volen. Poques ganes de treballar. Mai no havien estat tan bé. El vici. El cinema. La televisió i la nevera. Tothom, sí. Etc., etc.... Embolicar la troca. Agitadors estrangers. Moscú. Pekín. Política... Hi ha llibertat i llibertats. Llibertinatge. Primer, educació. Falten vint anys. Etc., etc.... Mai no havíem estat tan bé com ara... Ho ha dit la televisió.

S'ha ennuegat. Li piquen l'esquena. Moltes gràcies. No ha estat res. Encenen un llum. L'ambient és espès i condensa regalims de suor sobre el front. Les galtes ballen. L'arròs fa la seva via, definitivament covat. S'escapa un rotet. Mitja rialla comprensiva. Excuses i silenci. S'acosta l'hora solemne del passeig familiar.

Hem d'estar contents... Els joves. No saben el què volen. Peluts. Drogats. Sexe. Guitarra. Al meu temps no passava. Etc., etc.... Sort que aquí no passa res... Sí, anem prou bé... No, enlloc més... La terra de fer pipes... Ho ha dit la televisió.

S'ha acabat. Les cadires xerriquen amb estridència. És un sospir d'alleujament vegetal. Abrics d'una certa categoria. Les mans neden l'aigua del buit, tot buscant el cau de les mànegues. La bufanda s'enrosca. Esdevé d'una humanitat concreta i funcional. Fa de tapaboques. A fora, a peu dret, espera el fred del capvespre. El cel s'escampa tot gris, inflat de boires baixes. La tarda cau lentament, amb un badall enorme. Plourà. És la borrasca. L'asfalt ploriqueja d'humitat. Plourà, no hi ha dubte. Ho ha dit la televisió.

Jaume Farriol

Salons per a

Bateigs

Primeres comunions

Casaments

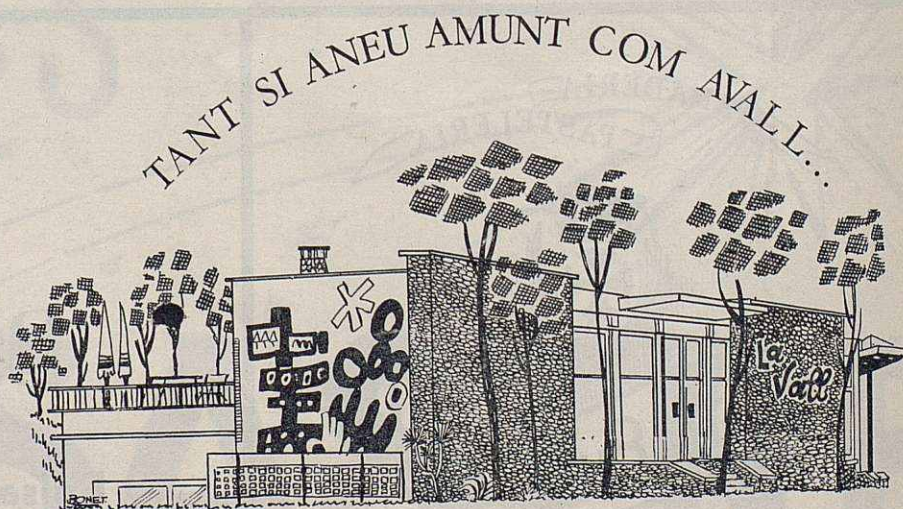
i

Banquets

Fàcil aparcament

Obert tot l'any

Espaiós parc infantil

Restaurant LA VALL

Can Maspons de la Vall - Tel. 99 - Km. 3.500 de la carretera de Caldes a Granollers - Tel. 87 - SANTA EULÀLIA DE RONSANA